

Ijsberentocht

18 januari 2009

Het winterde al een tijdje. De vaart was dichtgevroren en de schaatsen werden het eerste weekend van het nieuwe jaar nagekeken, opgeblonken en gebruikt. Het idee om te kajakken zat in de ijskast. Als deze toestand aanhield konden de echte ijsberen volgend weekend echt op tocht. Maar het weer veranderde, tot groot ongenoegen van de hoopvolle Elfstedentocht rijders.

Zondag 18 januari was het winderig, koud en regenachtig. Onze toeristisch leider, geveld door ziekte, na zijn eindejaarsuitstap naar het zuiden, moest forfait geven. Hij vreesde of hoopte dat resterende ijsschotsen de Nielse tocht konden kelderen. Na een telefoontje met Niel, verwaterde die ijsblokjes totaal. De Nete en Rupel lagen er probleemloos te bevaren bij.

Enkel de vijver van de kanoclub in Lier was nog een ijspiste. De start zou dus opnieuw rechtstreeks op de Nete zijn. Dus carte blanche voor allen die zich geroepen voelden.

Weinigen hadden de lokroep gehoord die onaangename zondagmorgen.

Eén kaarttafel groot was de opkomst. Eén canadees en twee kajaks lagen bibberend op het karretje dat de mobilhome naar de Pallieterstad trok.

Daar werd de warme ruimte geruimd voor een kille, vochtige en winderige omgeving. Snel werden onze spullen van de kar getrokken en in het gras naast de rivier gelegd, om daarna even snel onze kazak te draaien en ons naar het droge, iets warmere clublokaal van Lier te haasten.

Twee tafeltjes waren ons voor. Met zicht op de ijsvijver bestelden we wat warmes.

Door al dat overhaast gedoe, constateerde ik daar pas, dat mijn zwemvest en spatzeil zich stiekem in de mobilhome hadden verscholen richting Niel. Onze lieve kampioene, bood onmiddellijk haar GSM aan. Maar zonder het telefoonnummer van Pol hielp dat weinig. Een behulpzame compagnon bezorgde ons het telefoonnummer van Niel. Ook dit was onbereikbaar. Een uiterst vriendelijke collega uit Deinze, probeerde via zijn vrouw, Pol op de hoogte te brengen van mijn noodzakelijke ingrediënten. Ik leefde tussen hoop en vrees.

Nam een tweede koffie, om mijn zenuwen te bedwingen. Een goede ziel bracht me een spatzeil. Je kon er een badkuip met overspannen. Ik bedankte hartelijk, met mijn zeiltje kan ik amper een emmer dichten. Om hun aanbod niet volledig te kelderen, vroeg ik, of ze misschien een zwemvest hadden. Dat hadden ze, maar enkel in kindermaten. Ik ben nu niet van de grootste, noch van de dikste en bijna kinds, maar dat werd ook een maat voor niks.

Maar, maar, zijn maat had nog wel ergens een zwemvest. Een kwartiertje later, lag een fel oranje ding met lintjes op onze tafel te pronken. Deze lintjes werden gretig gebruikt terwijl ik het ganse SKK-team liet intikken in de Nielse computer. Toen ik me naar buiten begaf, kwam den helft van het meubilair mee. Hilariteit in de kroeg !! Buiten kon Martinique haar ogen niet geloven en om zeker te zijn dat ze geen fata-morgana had, digitaliseerde ze mij uitgebreid. Oranje is schijnbaar haar lievelingskleur.

Pol had de boodschap NIET ontvangen. Dus werd het kajakken zonder spatzeil. Onze canadees was er als de kippen bij, om de geïmproviseerde instapplaats, uit te proberen. Pol en ik hielden het voor bekeken. We sleurden onze kajaks tweehonderd meter terug naar de vaste trap van de Lierse club. Daar stapten we in alle peis en vree in, geen gedrum, geen gehaast en daarenboven met propere voetjes in de

kajak. Pol had er alle tijd om zijn spatzeil vast te maken. Ik kon er alleen maar naar kijken. Aankomen mocht Pol zelfs aan het spatzeil van een trapgenoot. Zijn K1 was wat wankel en een helpende hand bij het omklemmen van het zeil was altijd welkom. Toen we de officiële trap voorbij vaarden, waren er nog een tiental wachtende. Daardoor vonden we onze geleverde inspanning zeker nuttig.

Er stond reeds een goede stroming op de Nete. Zeker het gedeelte voor de oude melkerij is het bochtenspel een 'spielerei' Wie vindt de beste doorgang tussen de keerwaters?

Het waaide stevig in Pallieterland, gelukkig was het gestopt met regenen. Zelfs een emmeropening kan bij zware regenval vollopen. Dat schietgebedje en die belofte om naar Santiago een schelp te gaan halen had geholpen!

Voor de sluis van het Netekanaal hadden we al een deel van de deelnemers gepasseerd.

Daarna leek er niemand nog op het water. Aan het papierfabriek in Duffel trakteerde ze ons op een wintermenu. Een fikse regenbui met hagel en een zwiepende wind teisterde huid en haar. Het was zwoegen om voorwaarts te glijden. De wind duwde en duwde de witte koppen op het water. Het water spoelde op het dek. Terwijl Pol genoot van het barenspel, moest ik zoeken naar de rustigste plekjes, om binnendringend water te vermijden. Net voor de brug van de autosnelweg een zelfde scenario. Daar passeerden we nog een groepje tochtgenoten, dat het ook lastig had. Ik vroeg me al af, wat de Rupel me ging bieden. Daar ging het beslist lastiger zijn het barenspel te ontwijken.

Het klaarde opnieuw uit, na regen komt zonneschijn, is geen loze spreuk.

Met de zon schoven we onder de fietsbrug door en wat later vormde Nete en Dijle de Rupel.

Tot mijn grote verbazing was het een stuk rustiger op het water na de samenvloeiing van beide rivieren. Ik riep nog niet direct victorie. Want na elke bocht kon het verkeren!

Verkeer was er weinig op de Rupel. Een grote steenworp voor ons uit, kregen we onze clubkomanen in het vizier. Dré en Martinique hadden het wintermenu goed verteerd.

Te goed schijnbaar voor Dré. Net als we op hun hoogte waren, verliet hij zijn schip om aan andere dringende behoeftes te voldoen. Verweest bleef Martinique, tranen in de ogen, moederziel alleen achter in dat groene gedrocht. We wuifden haar vaarwel en peddelden stevig door. We voelden aan onze peddelslagen dat we bij de eersten gingen arriveren.

Voorbij de brug in Boom, lieten we onze ruggen bewonderen aan enkele vermoeide deelnemers. Een laatste spurt naar die verdoemde trap. Een vierzitter blokkeerde de uitstapplaats. Niet getreuzeld, Pol legde zijn kajak tegen de betonnen gang van de brandweer en hees hij zich uit zijn boot.

Enkele minuten later droegen we onze gele naar de kar.

We wisselden van kleren in Pols warme mobilhome en creëerden wat ruimte voor het andere duo. Warme soep werd ons in het Niels clublokaal aangeboden en Martinique wist met haar charme een tafeltje te versieren. Het smaakte in die knusse ruimte. Martinique, Dré, Pol en Ferre hadden het nieuwe kajakjaar goed ingezet.

ferre

